

Mlado Jutro

Štev. 16

Nedelja, 14. aprila

1935

Gustav Strniša:

Med pritlikavci

»Prav imaš! Tako bo res najboljše in še najbolj varno, kar pojdiva na pot!«

Odšla sta še k drvarju in Čížek ga je prosil, naj popazi na njegov domek, kar mu je mož rad obljubil in jima stisnil roko, želeč obema mnogo sreče.

Čížek in Murček se seznanita
s pastircem Andrejčkom

Pritlikavca sta hodila in hodila dalje in dalje. Komaj kilometer daleč sta bila, pa sta mislila, da sta prešla že vsaj pol sveta. Malčka sta korakala skoraj

Vtaknila sta si v vsak žepek drobtino kruha, si privezala čez rame želo-dove skodelice, da bi z njima lahko pila vodo in že sta se pogumno napotila za nosom.

ves dan in se zelo utrudila, zlasti Čížek, ki je moral stopicati peš in je bil še bolj počasen, dočim je Murček še dokaj lahko in hitro letel po zraku.

Dospela sta do malega grička.

Čížek je hotel zlesti na griček. Z rokama je zagrabil goste, razkodrane veje grmovja, da bi splezal kvišku.

Tedaj se je griček premaknil in Čížek je od samega strahu preplašen zavrisnil.

Šele zdaj sta spoznala, da leži v travi navaden človek, ki je bil v primeri z jima tak velikan.

Okrenil se je in zastrmela sta se v njegov gladki, smehljajoči se še popolnoma otroški obraz.

Ta človek ni bil nihče drugi kakor sirota Andrejček, ki je bil tedaj šele deset let star.

Deček je v polsnu videl pred seboj oba pritlikavca. Pokimal jima je in ju povabil:

»Dajmo, poigramo se!«

Oba sta bila zadovoljna, sedla sta mu na kolena in zazibal ju je ter veselo zažvižgal, da jima je šlo kar skozi ušesa in sta vztrepetala.

Deček je nato vzel svoj širokokrajnik in ga nataknil na roko. Oba pritlikavca je položil na krajevce in jima dejal, naj se dobro držita, češ, da bo klobuk zaplesal.

In že je zasakal klobuk, ki se mu je zavrtel na roki, da se jima je kar zbledlo v glavi in bi bila kmalu popadala v travo.

Položil je klobuk spet na tla, da sta mogla zlesti z njega. Vsi trije so se veselo smejali.

Dečka sta povabila Andreja s seboj na potovanje, pa se jima je zahvalil:

»Ne maram zaiti v vajino praviščno deželo, o kateri samo rad še sanjam! Vama pomagajo dobre vile in škrtaje! Meni pač ne bodo, ker ne verujem vanje! Hodita srečno in spomnita se me včas, tudi jaz vaju ne bom pozabil!«

»Še naju boš videl!« sta obljubila pritlikavca in izginila v travi. Oba sta bila vesela svojega novega znanca in hudo jima je bilo, da ni hotel z njima.

»Kako prijetno se mi je sanjalo!« je kriknul Andrejček, ko se je popolnoma predramil in se vsedel v travo. Spomnil se je, kako sta ga pritlikavca vabila s seboj in si dejal:

»Tam v praviščni deželi ni dela ne skrbí, tako vsaj govore. Jaz pa si želim dela, mnogo dela, čeprav sem še majhen deček! Preden mi je pred tednom umrla moja dobra mati, mi je rekla, naj delam pridno in rad ter veselo, pa bom premagal vse zapreke in težave. In to hočem, to moram, ne samo, ker sem ji sveto obljubil, temveč tudi, ker je taka moja dolžnost!

No, zdaj sem se že oddahnil in se nekoliko spočil. Daleč je z naše vasi v se-

lo Jezernik, kjer živi moj boter, toda še danes moram biti pri njem!«

Skočil je na noge in jo ubral dalje po stezi, veselo žvižgajoč poskočno popevko.

Kaj pritlikavca doživita na potovanju.

Čížek in Murček sta se proti večeru znašla v globokem gozdu. Ogledovala sta se in premišljevala, kam da bi se vlegla počivat, saj se nista čutila nič kaj na varnem.

»Ti, pa prenočujva kar na mahu! Tako trudna sva in tu bo najbolj mehko!« je predlagal Murček.

Zlezla sta pod gosto grmovje, kjer je bil mah posebno vabljiv in tam se jima je videlo še kar varno.

Vlegla sta se in že jima je spanec lezel na trudne oči. Tedaj sta pa začula, kako je nad njima zaprhutalo. Kar prestrašila sta se in se oba hkrati pognala kvišku.

Na veji je čepela črna žolna in se ozirala na visoki borovec, kjer je imela svoj dom v luknji, ki si jo je sama iztesala s svojim močnim kljunom.

Zdaj šele je zagledala mala popotnika in ju pričela nezaupno motriti. Naposled ju je vprašala:

»Kaj počenjata vidva tukaj? Mračni se že in taki majhni ljudje zdaj zdavnaj že spe?«

Spogledala sta se. Lagati nista marala, ker nista bila vajena. Žolni pa tudi nista kar na slepo srečo mogla zaupati. Zato sta ji rekla, da gresta po svetu starše iskat, kar je bilo tudi res, saj sta bila tudi k njim namenjena.

»Pa bosta kar na mahu prenočevala?« se je čudila žolna in neverjetno kimala.

»Kaj pa hočeva. Daleč morava in zgodaj bo spet treba vzeti pot pod noge!« je omenil Murček.

Žolna je zaklokotala:

»Ni še tako pozno! Ko sem dolbla svoj domek, je odletelo v duplo mnogo lesenih odpadkov. Zdaj bi ga rada osnažila. Vidva imata vsak dve roki. Delo bi vama šlo urneje izpod rok kakor meni. Pomagajta mi znositi odpadke iz votline, potem pa lahko to noč prenočujeta v nji. Še najbolj na varnem bosta!«

Dečka sta ji rada ustregla. Murček je kar sam splaval na drevo, dotim je Čížek pograbila žolna za vratnik in ga postavila na vejo tik dupline. Takoj sta se lotila dela in duplina je bila kmalu očiščena.

Žolna ju je pohvalila in ju še povabila na večerjo.

Dalje prihodnjč

France Belin:

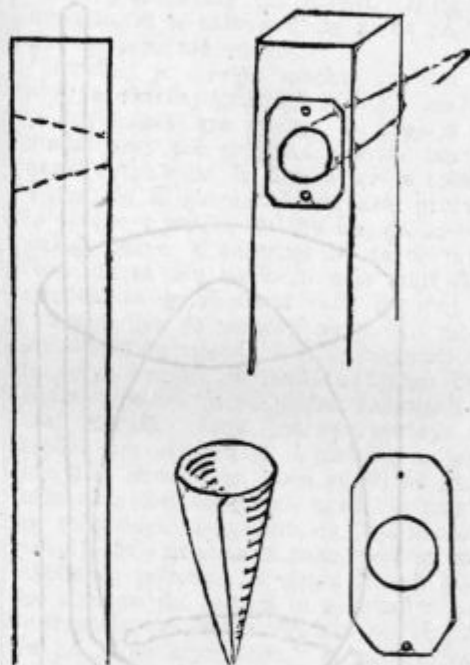
Velikonočne pisanice

Vsi narodi sveta uporabljajo ob Veliki noči starodavno šego obdarovanja s pirhi. Ponekod trdokuhana jajca poveljajo v različnih barvah, drugod jih ovijajo v razne barvaste papirje. Skratka, vsi imajo radi velikonočno jajce okrašeno. Tudi vidimo umetno ponarejena jajca iz čokolade, pločevine, lepene in so okrašena z različnimi mičnimi živalicami, kot so: zajček, jagnje in pišče. Vse je torej ob Veliki noči lepo in pestro.

Deca! Ako opazujemo ta običaj po slovanskem svetu, vidimo nekaj posebnega in lastnega. Někjer ne vidiš umetnih pirhov, temveč pristna jajca, ki so lepo okrašena z narodnimi okraski. To gojijo posebno z veliko vnemo in tekmovalnim na Moravskem in med Lužičani. Stoletja sem gojijo naši bratje to. Tudi pri nas v Jugoslaviji se goji navada okraševanja velikonočnih jajc z narodnimi okraski. To navado opaziš v vseh banovinah in razni načini izdelovanja pokažejo lepoto naših prelepih narodnih okraskov. Zaman iščeš tega pri neslovanskih narodih. To je naša slovanska last in ti pirhi med Slovani kažejo v raznih okraskih tudi mnogo medsebojne sorodnosti. Čudno to ni, saj smo si Slovani tudi bratje. Gojimo to lepo šego nadalje brez zajčkov, piščet in jagnjet, ker to ni naše narodno blago.

Slovenci gojimo okraševanje pirhov še v Beli Krajini in Prekmurju. Belokrajinci pravijo pirhom pisanice, Prekmurci pa remenke. Pisanice jim pravijo zato, ker pri okraševanju rabijo pripravo, s katero se jajce opiše ali okraši. Prekmurci jim pravijo remenke, ker uporabljajo žafran, ki da lepo rumeno barvo. Opisujejo ali okrašujejo ravno tako kot Belokrajinci s posebno pripravo. Vsak si lahko to pripravo napravi. Vzemí lesen štirioglat klinček, dolg 10 do 12 cm. Od enega konca izvrtaj stožičasto jamico in vtakni ližček, ki si ga napravil iz pločevine. Uporabiš lahko prazne škatlice paste za čevlje. Priprava — pisač — je gotova. Pazi, da bo spodnja jamica ližčka prav tenka in sicer za debelino šivanke. Kdor si te naprave ne more izgotoviti, naj vzame nevažno pisalno pero na držalu. Potreben nam je vosek. Košček voska vtak-

nemo v pisač in spodnji tenki del segrevamo nad lučjo. Vosek se bo segrel in topil, ter prikopal. Sedaj pišemo — rišemo — po čistem jajcu ornament, ki smo si ga lahko narisali s svinčnikom.

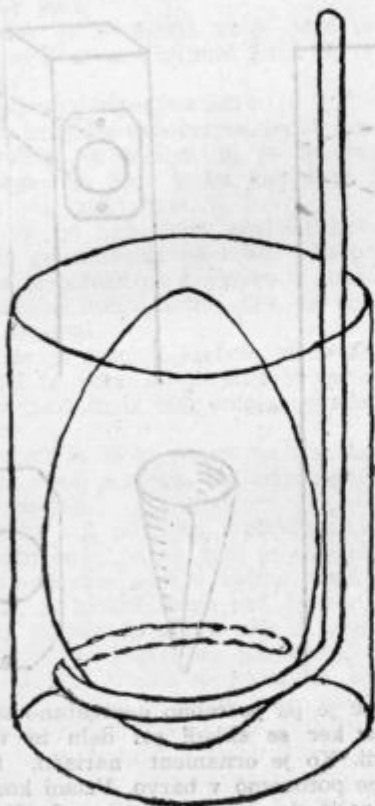

Pisač je pa potrebno neprestano segreti, ker se shladi pri delu in vosek strdi. Ko je ornament narisán, tedaj jajce potonemo v barvo. Vzemí kozarec in nališ do polovice barve. Iz žice si upogni krog, ki bo enak dnu in zavij ostali del žice navzgor. Dobil si pripravo, ki drži jajce in tako brez težav pomakaš in dvigaš jajce. Ko je jajce lepo pobarvano, obrišeš ga s krpo in vosek raztopiš. Ako je bilo jajce surovo, tedaj prebodi oba konca in izpihaj vsebino. Jajce segrevaš nad lučjo in vosek se bo topil, ki ga obrišeš s krpo. Take prazne pisanice so kot narodni običaj zlasti med Moravani. Trdo kuhano jajce se včasih rado usmrađi ali izceja beljakovino in ornament pokvari. Jamice zakapaš z voskom. Videli bomo, da kjer je bil vosek, tam barva ni prišla lupine in tako je postalo jajce — pisanica.

Preprosto je to, brez težav, saj izdelujejo pisanice večinoma okorne pode-

želske roke naših pridnih ljudi in pokažejo nadvse lepa dela, ki nam jih v narodopisnem oziru ocenjujejo inozemci kot odlična in to posebno Angleži kot dobri poznavalci vseh narodov oble.

Le pričnite, saj bo uspeh tu. Pazite, da bo ornament pristno naroden in opustite okraševanje z zajčki, piščeti in jagnjeti. Barvo si pripravite lahko, ako razmočite star barvast papir, z katerega delajo rože. Kupite lahko tudi v trgovini posebne barve za barvanje pisanic in se ravnate po tiskanem navo-

dilu, ker nekatere barve je treba skuhati. Lahko zdrobite košček kopirnega svinčnika in ga raztopite.

Dana so bila vsa početna navodila in sedaj na tekmo.

Posvetujte se v šoli radi pravilne in čiste uporabe ornamentov. Drugo leto pa sledi nekaj popolnejšega in nastalo bo še večje veselje.

Josip Vandot:

Bredelj in črni maček

Človek je moral skoro verjeti, kar so ljudje govorili o starem Boljenčku, ki je bil prav zares precej čuden. Velik je bil, da nihče tako na vasi. Brada mu je bila bela in mu je široko padala na prsi. A las ni imel prav nič in je zaradi tega vedno imel na glavi čudno kučmo, ki ni bila ne polhovka ne ovčja madra. Vedno je gledal v tla in ni govoril z nikomur. Ljudje so mislili, da je nemara velik čarodej, ki je v zvezi z vsemi čudnimi bitji, preganjajočimi se po gorskih gozdovih. Saj je stari Boljenček neprestano lazil po šumah in počenjal tam kdo ve kaj. Če pa je na vasi kdo obolel, je gotovo stopil v Boljenčkovo kajžico, kjer je dobil to ali ono rožo, ki mu je pomagala v boleznih, škodovala pa mu prav gotovo ni.

Da je Boljenček v resnici čarodej, so vedeli zlasti otroci, ki so ga strahoma opazovali, če so ga le zagledali. Pa najsi so ga videli v samoti ali na vasi ali pa pred njegovo kajžico. Seveda, stari Boljenček jih niti pogledal ni, ko so preplašeni zijali vanj in stiskali roke v žep, pa bili vsak hip pripravljeni, da zdrve v stran, če jih stari Boljenček le enkrat pogleda izpod čela. Saj so bili prepričani, da jih čarodej začara že z enim samim pogledom: tega mogoče v kužka, tega v kozlička, a onega mogoče celo v pujska. Zato pa se jim je zdelo prav, da so bili vedno pripravljeni za beg.

Le Ančnikov Bredelj ni nikoli zbežal pred njim. Bredelj se je celo na vso moč trudil, da bi se seznanil s starim Boljenčkom, ki ga je cenil bolj kot vse druge ljudi na vasi. Saj je bil Boljenček čarodej, a Bredelj si je na svetu želel edino to, da bi znal čarati. Saj bi si pričaral marsičesa: morda piščalko, ki bi piskala tako, da bi moralo vse pred njim plesati; morda pa še celo vrv, ki bi jo razpel nad dolino in bi Bredelj prevračal na nji kozolce.

A Bredelj se je zaman prizadeval, da bi se približal Boljenčku in se od njega naučil čaranja. Starec ga je pogledal prav tako malo kot druge otroke. Bredlju je bilo to sicer hudo, a vendar ni izgubil potrpljenja in poguma. Čaranja se je moral naučiti, a če se ga ne nauči, ostane prav tak siromak kot vsi otroci na vasi. Siromak pa Bredelj ni hotel ostati. Čemu tudi, ko je Boljenček blizu in je čaranja na svetu, a s čaranjem si človek pridobi na svetu vse, samo siromaštva ne?

In Bredelj se je plazil okrog Boljenčkove kajžice in oprezoval izza grmovja, ki je raslo nedaleč od kajžice. V poznem popoldnevu je zagledal Boljenčka, ki je sedel na pragu in si z roko podpiral glavo. Ob njegovih nogah pa se je s privzdignjenim repom drgnil velik, košat in črn maček. Tu in tam je zamijaval s čudnim, hripavim glasom, ki se Bredlju ni dozdeval prav nič mačji.

»Jojme,« je pomislil Bredelj. »To pa ni pravi maček, ker še mijavkati ne zna. Nemara pa je le tisti maček, ki se pod njegovim repom krešejo iskre, če udari z njim po tleh? Boljenček pa čara z njim in tudi jaz bi lahko čaral z njim, če bi ga imel. Oh, pa ni moj.«

Bredelj je postal žalosten in je pohlepno gledal na mačka, ki se je pravkar vlegel pred starcem na tla. A že je šinilo čez prag nekaj belega in navalilo na mačka. Bredelj je videl, da je to majhen kužek z dolgimi, belimi dlakami, kakršnega še ni bil videl nikoli. Maček je skočil na noge, se prerival s kužkom sem in tja in se veljal po tleh.

Bredelj se je zavzel. »Saj sem rekel, da to ni pravi maček,« si je dejal. »Kje pa je človek že videl, da se pes igra z mačko, ko pa sta si vedno v zobeh in krempljih? O, če hočem čarati kot stari Boljenček, že moram imeti takega mačka. A kje naj ga vzamem, ko pa ni podobnega na svetu? Ojme, kje naj ga dobim?«

In Bredelj je razmišljal dolgo, tako dolgo, da je odšel stari Boljenček v kajžo in za njim tudi kužek. Samo maček je ostal in ležal na solncu. Tedaj pa je Bredelj vstal in zdirjal proti domu. Iz shrambe je izmaknil vrečo in stekel nazaj do grmovja. Črni maček je še vedno spal in se ni gnil. Po prstih se

mu je Bredelj približal in hop! — že je zamahnil z vrečo, že je imel mačka v vreči in že je zdirjal z njim proti domu. Brez sape se je ustavil za hlevom, kjer je ležal napol podrt kurnik. Vanj je zaprl mačka, ki se je stisnil v kot in ga gledal z velikimi, rumenimi očmi.

»Ha, zdaj si moj,« mu je Bredelj rekel ves vesel. »Stregel ti bom kot grofiču, samo da bom mogel čarati s tvojo pomočjo. O, čarala pa bova tako, da bova zadovoljna oba. Tebi se pa ne bo treba pretepavati in ravšati s tistim kužkom, ki je tako grd, da ga še pogledal ne bom nič več.«

Bredelj je stregel mačku dva dni in mu na skrivaj prinašal mleka. Maček je res polizal vse mleko, a Bredlja ni gledal prav nič prijazno, temveč mu je kazal ostre zobe. A Bredelj se je tolažil s tem, da se ga maček vendarle privadi in prične z repom biti ob tla, da se pokažejo iskre, s katerimi bo čaral tako lepo, da se mu bo čudil celo stari Boljenček, ki je vendarle velik čarodej.

Tretji dan je prinesel zaprtemu mačku skodelico mleka. A ni še utegnil, da bi odprl vratca, že plane k njemu bel, kosmat psiček in se prične zaganjati v trhli kurnik. Laja na vse pretege in maček mu odgovarja z glasnim mijavkanjem. Bredelj ga hoče suniti od kurnika, a srditi kužek ga zgrabi z zobmi za boso nogo in ugrizne, da joj! Bredelj zavpije in zamahne z roko, da se mu skodelica povezne na glavo in mu mleko pljusne po obrazu in mu zalije oči.

Bredelj se prične drgniti po obrazu in ko spet izpregleda, že ni srditega kužka nikjer. A tudi kurnik je prazen — kužek je bil prelomil vratca in vesela sta zbežala z mačkom k Boljenčkovi bajti, kjer jima je življenje pač sto-krat lepše nego v Bredljevem kurniku.

Bredelj se je zavlekel k potoku, ki teče mimo Ančnikove hiše. Tam si je izpiral drobeno rano in je zdihoval, kakor da mu je kužek odgriznil nogo. A zdihoval ni zaradi bolečine, zdihoval je samo zaradi tega, ker mu je črni maček ušel. Brez črnega mačka pa ne more čarati, zlasti ne brez takega, kakršen je Boljenčkov, ki je naučen že vseh čarovnij. Enkrat ga je imel v vreči in v kurniku, pa nikoli več. Bredelj ostane siromašen kot drugi otroci na vasi in še tarnati ne bo smel radi tega.

No, nazadnje se je Bredelj vendarle potolažil. Sklenil je, da pojde v svet in si ulovi drugega črnega mačka. Vemo, da ga najde že tam za hribom, a če bo Bredelj res postal čarodej, je pa drugo vprašanje, ki pa nas prav tako zanima, kakor nas zanima Boljenčkov maček.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Veliko lepih mladinskih knjig sem že prečitala. Izmed njih sta mi najbolj ugajali »Princeza Zvezdana« in »Vrtismrček in Šilonoska«. Včeraj sem prečitala Maničine »Narodne pravljice in legende«. Tudi te so zelo čedne. Lepo pozdravljam Tebe in vse »Jutrovčke«.

Müller Vanda, uč. I. b razr. m. ž. r. gimnazije v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Akoravno že čitam »Mlado Jutro« od prvega dne ko je izšlo se Ti prvič oglasim. Večkrat sem že bila namenjena, da Ti pišem. Čitala sem že mnogo povestic, ampak povestice iz »Mladega Jutra« mi najbolj ugajajo. Odločila sem se, da rešim eno vprašanje od natečaja. — Na vprašanje kateri šolski predmet se mi zdi najbolj zanimiv, odgovorjam, da me najbolj zanima zgodovina.

Dani. Sajovic, uč. II. razr. mešč. šole v Slovenski Bistrici, doma v Slovenskih Konjicah — postaja.

Dragi stric Matic! Nikdar Vam nisem še pisala, zato, ker nismo bili naročniki »Jutra. Mamo sem vedno prosila, naj se naroči, a končno se je vdala in se naročila, čeravno ima zelo majhno plačo in je vdova. In danes sem se tudi jaz udeležila natečaja in upam, da bo moje pismo objavljeno. Zgodovina... S kakšnim veseljem čakam te ure, kako sem srečna ko pride. Pazljivo poslušam razlago, da niti ene besede ne preslišim. Živo mi stopajo pred oči zgodovinski junaki, mogočni vladarji, plemeniti vitezi in hrabri vojskovodje. Natančno vidim v duhu boje, zmage in slavnostne pohode v domovino. In kako lepa je zgodovina, koliko lepih nauk se učimo iz nje! Ravhati se hočem po teh naukih, da postanem nekoč dobra in plemenita Jugoslovenka, prava naslednica naših junaških in plemenitih pradedov. Vas pozdravlja

Naglič Justina, uč. I. b razr. višje narodne šole pri sv. Jakobu v Ljubljani.

Ljubi striček Matiček! Rada Ti bi povedala, da mi je slovenščina najljubši predmet. Mnogo lepega se učimo v šoli o slavnih možeh, ki pišejo tako lepe pesmice in o drugih, ki znajo tako lepo pripovedovati. Zadnjič smo se učili o Cankarjevi mladosti. Pri tem smo čitali njegovo prvo pot v šolo. Pa še narisali

smo ta dogodek! Mnogo sem radirala, a končno se mi je vendar posrečila slika. Čitala sem še druge Cankarjeve mladostne dogodke in zelo so mi bili všeč. Prosila bi Te ljubi striček Matiček, če bi nam časih povedal v »Mladem Jutru« nekatere povestice o mladosti velikih slovenskih mož. Obljubim Ti pa tudi, kadar bom velika, hočem vse knjige velikih pisateljev prečitati. Te prav lepo pozdravlja, z Bogom, ljubi striček Matiček.

Ani Pavlin, učenka III. vad. razreda v Ljubljani, Kumanovska 21.

Naša muca

Naša muca je samo meso,
krompirja še poduhala ne bo.
Ona s cofkom se igra
in strga mi prav rada ga.
Muca spi samo na blazini,
radi mi oblekeo slini.
Včasih pride k meni spat,
Micka pride jo iskat.
Naša muca mora spat.

Bibijana Krištof, učenka I. b mešč. šole v Novem mestu.

Dragi stric Matic! Letos se prvič oglašam v Tvojem kotičku, kateri se mi zdi zelo zanimiv. Hočem Ti opisati prvo vprašanje, ki si ga stavil v novem natečaju. Najboljša moja prijateljica je knjiga. Mama je uvidela, kako sem vneta za knjige, zato me je vpisala v »Ljudskoknjiznico«. Tudi v šoli imamo knjižnico. Doslej sem čitala: raznovrstne »Zvončke«, »Vrtce«, »Angelčke« itd. Pa tudi: »Ruske«, »Prekmurske«, »Kitajske«, »Amerikanske« in pa še druge mladinske knjige. Najraje pa prebiram »Mlado Jutro« in pa Tvoj kotiček. Prisrčno Te pozdravlja

Zora Bizjak-ova, uč. I. viš. nar. šole v Mariboru, Betnavska cesta 18/I.

Dragi stric Matic. Lepo se ti zahvaljujem za darilo, ki sem ga z velikim veseljem sprejel. Mladinske knjige sem doslej tele bral: »Rudi«, »Vitomilova železnica«, »Kako smo delali radio«, »Severna ekpedicija« in »Mizica pogri se«. Od mladinskih knjig mi je bila najbolj všeč »Rudi«. Najbolj zanimiv šolski predmet je zgodovina. — Indijanci so zelo umazani ljudje. Če zagledajo belega človeka se vsi osujejo na njega. Ako počti v daljavi puška, se vsi razbe-

žijo. Nekoč je ladja plavala k samotnemu otoku, na kateri je bil samo en mož, ki pa je imel mnogo streljiva. Ko so prišli divjaki je ustrelil v zrak, oni pa so vsi poskakali v morje in utonili. **Masten Danilo, uč. V. razr. v Središču ob Dravi**

Dragi stric Matic! Prvič se oglasim v »Mladem Jutru«. Napisal sem tudi spis o Indijancih. Indijanci imajo svojega poglavarja. Kadar gredo na vojno, ali kakor pravijo, da so izkopali bojno sekuro, si pomažejo obraz z bojnimi barvami. Bojujejo se, dokler ne dobijo ujetnike. Odpeljejo jih domov, ter jih pripravijo za mučenje. Žive ujetnike spečejo na grmadi. Če prideš kdaj med Indijance, se varuj, da Te ne spečejo.

Kos Vladko, uč. IV. razr. v Mariboru, Beogradska ulica 12.

Kako so Utahi medveda streljali. V bližini viganov rodu Utaha je imel brlog medved, ki je vsak dan požrl enega Utaha. Pa je začelo Velikega hrasta, poglavarja, skrbeti kaj bo. Sklical je starejšine, da bi se posvetovali. In posvetovali so se eno uro in sklenili, da ustrelje medveda. Drugo jutro se je zbralo sto bojnikov, da gredo nad medveda. Vsi so bili oboroženi s puškami, noži in tomahavki. Vzeli so konje in odjezdili. Prijezdili so pred brlog, in začeli kričati, da bi izvabili zverino na dan. Kar zaslisišjo lomastenje, ko se ozrejo zapazijo kar tri medvede. Utahi se spogledajo — poglavar ustrelil. Kroglja je preluknala prvemu medvedu uho. Medved plane nad poglavarja, ta pože ne konja in zbeži, za njim pa njegovi bojvniki. To so junaki.

Karla Avgust, uč. IV. a razr. v Celju.

Dragi stric Matic! Doma sem iz Julijske Benečije. Tam se otroci v šoli učijo samo italijansko, tudi jaz sem hodila eno leto v laško šolo. Doma me je mama učila slovensko, slovenskih knjig in »Mladega Jutra« pa nisem imela, da bi čitala. Predlanskem smo se preselili v Jugoslavijo in od takrat čitam slovenske knjige in »Mlado Jutro«. Prečitala sem že te knjige in povesti: »Mladin«, »Tovariša«, »Lukov škorec«, »Kresnice« letnik 30 in 31, »Vijolica Vera«, Fr. Milčinski: »Pravljice«, »Pod grajskim jarmom«, Rožencvet: »Pravljice«, »Začarani krogi«, »Mihec in Jakec«, »Deca išče kralja Matjaža«, »V kraljestvu palčkov«, »Princesa Iza«, »Miška osedlana«, »Kralj Debeluh in sinko Debelinko«, »Botra z Griča«, in »Miško-

lin«. Najbolj všeč mi je »Deca išče kralja Matjaža« in »Princesa Iza«. Prav lepo pozdravljam. Tebe in vse Jutrovčke.

Žele Sava, uč. I. razr. v Topolšici.

Skoro ne vem, kateri naj bi to bil. Vendar če se zamislim v to vprašanje, si moram odgovoriti: Zgodovina se mi zdi najbolj zanimiva. Če profesor razlaga o vojnah, se uživim z vso dušo v zmage in poraze. V mojih mislih se dvigajo mogočne trdnjave, vidim viteze v oklepih, ranjence polite s krvjo, prapor, ki se mogočno dviga pred četo. Če profesor razlaga o absolutizmu, francoski revoluciji, tedaj vidim visokega Metternicha, Ludvika XVI. in Marijo Antoinetto. Sedaj veste zakaj se mi zdi zgodovina najbolj zanimiva.

Ruža Perić, uč. IV. a realne gimnazije v Mariboru.

V šoli se učimo mnogo predmetov, ki mi bodo v poznejših letih služili, da si bom lahko prislužil svoj vsakdanji kruh. Izmed vseh pa se mi zdi najljubša zgodovina. V zgodovini se učimo največ preteklost naših prednikov starih Slovanov, njihove boje s sovražnimi sosedi in kako so prišli polagoma v njihovo nadoblast. Vse to se mi zdi kakor da bi nam gospod učitelj pripovedoval kako pravljico. Zato ga tudi rad poslušam in se zgodovino tudi zelo rad učim. Vas pozdravlja

Radoš Germ, uč. III. razr., Trbovlje I.

Dragi stric Matic! Najlepša hvala za knjigo, ki sva se je z bratcem zelo razveselila. Prebrala sva jo takoj, je zelo lepa. Tu Ti pošiljava nova spisa. To ti je ponavljanja ob 9. med petminutnim odmorom. Ali znaš Dravsko banovino, me sprašujejo od vseh strani. Jaz pa zadovoljno mežikam in si mislim, da bi bila le vprašana. A kaj ti pomaga, ko vedno kadar znaš nisi vprašan. Poklicana je le kaka mevža, jaz pa gledam muho in pajka kako se bijeta za življenje in smrt. Torej moj največji ljubljeneec je zemljepis, saj mi kaže kraje po katerih bom lahko potovala, seveda. če bom imela denar.

Stanka Zapotnik, uč. 4. b razr. os. šole, Loke 304, Trbovlje p L

Nekaj za spretne in bistre dečke

Ali imaš kaj zmožnosti za detektiva?

Da vidimo! — V hotelu se je nastanil tat, ki zvečer porabi priliko, da vlomi v železno blagajno. Alarmni zvonec izda njegovo početje, a tatu se posreči, da se v zmedu, ki nastane skrije med množico hotelskih gostov. Toda detektiv ga takoj

spozna. Vprašanje je samo, zakaj?

Rešitev: Rokavice ga izdajo. Kakor vidiš na sliki, je v naglici pozabil sleči rokavice, ki jih je bil nataknil, da ne bi pustil za seboj prstnih odtiskov.

Magični kvadrat

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

Navpično in vodoravno: 1. igrača, 2. meja geometr. lika, 3. rastlina, 4. prvi človek.

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Maja Lovšin, uč. II. razr. v Ribnici na Dolenjskem; Idica Kristan, uč. V. razr. pri Uršulinkah v Ljubljani; Milica Kavčič, uč. I. a razr. mešč. š. v Mariboru; Jesih Ivica, uč. IV. razr. v Mokronogu; Žele Sava, uč. I. razr. v To-

polšici; Črtomir Masle, uč. V. razr. v Ljubljani; Matko Kosec, uč. II. razr. na Polju pri Ljubljani; Müller Vanda, uč. I. b razr. mestne ženske real. gimn. v Ljubljani; Mejač Špela, uč. IV. razr. vadnice v Ljubljani.

Rešitev kolobocije

1. Koza postaja ob plotu in muli travo.
2. Dimnikar stoji na strehi in snaži dimnik.
3. Slavček žvrgoli lepe melodije.
4. Najurnejša bedra so zajčeva.
5. Krt je izril globok rov v rodovitno zemljo.
6. Učitelj sedi v šoli in igra na klavir.
7. Perica se mudi v sobi in lika perilo.
8. Krava nam daje sladko mleko.
9. Najpočasnejši revček je slinjasti polž.
10. Janezek se gre kopat. Sleče se in skoči v Savo!

Rešitev računske naloge

Pastir ni pripeljal domov niti ene ovce, ker ni imel voza. Sicer je bilo pa to itak nepotrebno, kajti ostale ovce — 68 po številu — so bile zdrave in so lahko same šle domov.